

ubetingede Fastholden af et Princip eller en Doktrin, hvad man nu vil kalde det, at Banstueligheden ligger. Naar altsaa det, der har hindret en almindelig Toldrevision, denne efter min Mening ensidige Fastholden ved et bestemt Princip, skal gøres gældende, hver Gang, der er Tale om at gøre Forandring i det bestaaende, hvor meget er uheldigt, hvad jeg kun kan bekræfte, kan jeg kun i høj Grad beklage Følgen af. Det ærede Medlem bemærkede her, at Forslaget om en Meltold skulde lede til, at man ved at vedtage en Bestyttelse for dansk Mel vilde komme til at forhøje Mel- og Brødpriisen her i Landet, og udtalte, at om man end andre Steder har fundet sin Regning derved og anset det for saa vidt for rigtigt, saa vilde man dog aldrig her i dette Ting gaa ind paa en Foranstaltning, som kunde fordyre Brødkornet. Nu skal jeg først gøre den Bemærkning, at der dog vistnok maa gøres en væsentlig Forskel paa Brød og Brød. Jeg antager, at det Brød, som det ærede Medlem havde for Dje, var den menige Befolknings almindelige Brød, men der er jo aldeles ikke Spørgsmaal om at forhøje Prisen paa dette gennem Meltolden — aldeles ikke. Det, som Meltolden vilde komme til at virke paa, er Prisen paa fint Hvedemel, og intet andet. Jeg skal indrømme, at det maasse havde været rigtigt, om jeg i Lovforslaget havde nævnt som Undtagelse fra Tolden paa formalede Kornvarer, foruden Klib, ogsaa grovmalet Rug. Det er en Forandring, jeg selvfølgelig ikke skulde have noget imod, thi den vil være fuldstændig uden al Betydning. Og hvorfor? Fordi der ikke er nogen Melpræmie paa grovmalet Rug; den gaar ikke ind med Præmie fra Tyskland; Denne Told er altsaa fuldstændig overflødig og ligegyldig, men det kunde jo se godt ud og være en Beroligelse, naar den stod der. Nej det Mel, der kommer ind her, er det fine Mel, og det er jo ikke Menigmands Føde. Tvært imod, efter hvad der ellers gøres gældende, forekommer det mig, at det er en tiltalende Egenstabs ved denne Meltold, at den i Birkeligheden kun vil komme til at ramme det fine Forbrug. Der er oberhovedet her slet ikke Tale om Bestyttelse i den Forstand, hvori vi ellers tage Ordet. Den danske Mølleindustri har jo fuldt ud vist, at den har været i Stand til at optage Konkurrencen med den fremmede, vel at mærke saa længe den arbejdede under lige Vilkaar; den har vist sig at være i Stand til ikke blot at forsyne vort eget Land, men ogsaa at udføre, da den stod i Konkurrence med andre Landes Mølleindustri, og hvad er

det, der her har forandret Forholdet? Det er Bestemmelserne i andre Landes Toldlovgivning angaaende Korn og Mel, hvorigennem det fremmede Mel kommer frem med en Præmie baade her og paa Markeder, hvor det danske Mel hidtil har konkurreret. Det er Forholdet. Naar det ærede Medlem betegnede det som noget nyt, som en ny Tanke at komme til en saadan Toldbestemmelse, saa siger jeg nej, det er en gammel Tanke, som ikke blot har været bragt frem, men som er bleven fuldstændigt i Lovbestemmelser lige fra det Djeblif, da man paabegyndte her at producere dansk Sukker. Hvad er Forfælsken mellem den Produktionsafgift, som det danske Sukker svarer, og Tolden paa det fremmede Sukker? Det er kun en Erstatning for den Præmie, som det fremmede Sukker kommer ind med, enten som ligefrem Præmie eller som maskeret Præmie, og andet begæres heller ikke her for Melets Vedkommende. Hvad der nu forlanges for Melet, er ganske i Lighed med, hvad man har erkendt for Ret og billigt med Hensyn til Sukkeret. Dersom man vil indvende, at saa behøves der ikke 1½ D. pr. Pfd., men at 1 D. maaste kan være nok, ja saa er man naturligvis inde paa den nærmere Undersøgelse af Form og Kvantum, men Princippet, at erstatte den danske Mølleindustri i Form af Indførsels-told paa fremmed Mel det, som dette faar med sig ved Indførselen her i Landet, forekommer mig ret og billigt og i alt Fald ganske overensstemmende med de ¼ Ore, som nu det danske Sukker har forud for det fremmede; der bliver Forholdet ganske det samme. Jeg ved meget vel, at denne Melpræmie for vore sydlige Naboers Vedkommende beror paa forskellige Melpriser i Tyskland paa tykt Korn og paa indført fortoldet Korn, og at denne Forstel i Prisen sandsynligvis vil forsvinde, dersom de tyske Landmænd saa oplybte det Ønske, som det ærede Medlem udtalte, var billigt — det billige Ønske — at faa en Udførselspræmie paa deres Korn (En Stemme: Det sagde han ikke.) Saa har mit Dre svigtet mig, det forekom mig, det ærede Medlem betegnede det med en lille Bending som „det billige Ønske“. Hvis dette Ønske bliver oplybt, vil det sandsynligvis bevirke, at det tyske Korn bliver i selve Tyskland af samme Pris som det fremmede fortoldede Korn, noget, der ingenlunde har været Tilfældet hidtil. Naar man gennemlæser Prislisterne for tykt og indført fremmed Korn, er der en meget betydelig Forskel i Prisen. Det er en almindelig populær Forestilling, at Tolden forhøjer Varens Pris i Landet med Toldens Beløb, men den er ganske urigtig, og det